

Sygn. akt IV P 155/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Barbara Kokoryn
Ławnicy:	Alicja Maksimow Leokadia Wawirowicz
Protokolant:	st. sekr. sądowy Danuta Zakrzewska

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2016 r. w O. (...)

na rozprawie sprawy z powództwa J. A.

przeciwko (...) sp. z o.o. w W.

o uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne, wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy i odszkodowanie

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 980,28 (dziewięćset osiemdziesiąt 28/100) złotych tytułem odszkodowania,

II. umarza postępowanie w pozostałej części,

III. nie obciąża powoda kosztami sądowymi, ani kosztami procesu.

Sygn. akt IV P 155/16

UZASADNIENIE

J. A. wniósł w dniu 26.04.2016r. pozew przeciwko (...)(...) w W. o przywrócenie do pracy i o odszkodowanie za czas pozostawania bez pracy. W uzasadnieniu podał, że wypowiedzenie mu umowy o pracę jest dla niego w obecnej sytuacji materialnej bardzo krzywdzące, gdyż pozostaje bez środków do życia, a nie ma gwarancji, że znajdzie nową pracę z której miałby źródło dochodu. Wskazał, że nie z jego winy został wykorzystany i oszukany przez osobę fizyczną, czego skutkiem było zajęcie komornicze wynagrodzenie do kwoty wolnej od zajęcia t.j. 1355,67 zł netto. Jako wartość przedmiotu sporu wskazał najpierw 1355,67zł. Z uwagi na przywrócenie do pracy wartość przedmiotu sporu została ustalona na kwotę 13.724zł.

Na rozprawie J. A. wielokrotnie zmieniał zdanie co do swego roszczenia. Cofnął powództwo o przywrócenie do pracy. Między innymi wnosił o odszkodowanie w kwocie 13.000zł, o wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy i o odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia za okres do czasu do kiedy miała trwać jego umowa. Ostatecznie wniósł

o odszkodowanie związane z zastosowaniem krótszego okresu wypowiedzenia niż okres należny, a cofnął powództwo w pozostałym zakresie.

W odpowiedzi na pozew, (...) (...) w W. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu zarzuciła, że skoro umowa została zawarta z powodem w dniu 14.10.2015r. na czas określony, to dokonane w dniu 19.04.2016r. wypowiedzenie jest prawidłowe. Podniosła także, że wypowiedzenie jest umotywowane niską wydajnością powoda, która spadła z uwagi na dokonanie zajęcia komorniczego.

Sąd ustalił, co następuje:

J. A., ma obecnie 48lat. Jest z zawodu kelnerem –bufetowym. (bezsporne)

W dniu 29.07.2015r. została zawarta pomiędzy (...) SP. Z O.O., umowa o pracę na okres próbny, w której strony ustaliły, że J. A. będzie zatrudniony na stanowisku: DROBIARZ, z miejscem wykonywanej pracy w O.; w pełnym wymiarze czasu pracy (1/1 etatu) ze stawką osobistego zaszeregowania: 10.42 zł na godzinę wraz z premiami i dodatkami na zasadach i warunkach określonych w Regulaminie Wynagrodzenia. Strony także ustaliły, że okres próbny będzie trwał do dnia 13.10.2015r. J. A. rozpoczął pracę w dniu 29.07.2015r.

W dniu 14.10.2015r. została zawarta pomiędzy stronami umowa na czas określony do dnia 13.10.2017r., w której strony ustaliły podobne warunki zatrudnienia jak dotychczas. Strony dopuściły możliwość rozwiązania niniejszej umowy za dwutygodniowym wypowiedzeniem Po dniu 14.10.2015r. J. A. nadal wykonywał te same obowiązki co dotychczas. (bezsporne)

W dniu 19.04.2016r. J. A. otrzymał oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o pracę. Pozwany wypowiedział mi umowę o pracę za dwutygodniowym okresem wypowiedzenia, który skończył się w dniu 07.05.2016r. W dniu 07.05.2015r. J. A. otrzymał świadectwo pracy.(dowód: pismo wypowiadające umowę o pracę w kopii akt osobowych –k.56, świadectwo pracy –k. 57, przesłuchanie powoda – k. 108-109v)

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powoda zasługuje na uwzględnienie w części, w której ostatecznie wnosił roszczenie.

Sąd dał wiarę powodowi, gdyż podawał okoliczności logicznie i wprost odpowiadał na pytania. Jednocześnie znaczna część jego wypowiedzi nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd dał wiarę przedłożonym kopiom dokumentów, gdyż żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości.

J. A. podczas składania pozwu oprócz przywrócenia do pracy, wnosił też o odszkodowanie za czas pozostawania bez pracy. Jednocześnie nie potrafił wytłumaczyć czego w rzeczywistości dotyczy jego żądanie wynagrodzeniem lub odszkodowaniem. Podnosił, że został pokrzywdzony przez pozwanego i dodatkowo wskazywał na sytuację związaną z egzekucją komorniczą, twierdząc, że była ona powodem rozwiązania z nim umowy o pracę. Pozwany zaś w odpowiedzi na pozew podkreślał, że nie musiał podawać przyczyny wypowiedzenia, ale doszło do niego na skutek nieodpowiedniej wydajności powoda.

Kwestię sporną zatem w ocenie stron stanowi zasadność wypowiedzenia, bowiem powód kwestionował prawidłowość tego oświadczenia pracodawcy oraz podanych mu w odpowiedzi na pozew przyczyn.

Z art. 30 § 4 k.p. jednoznacznie zaś wynika, że tylko oświadczenie pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony oraz o rozwiązaniu

umowy o pracę bez wypowiedzenia powinno wskazywać przyczynę uzasadniającą wypowiedzenie lub rozwiązanie umowy (vide: wyrok SN z dnia 4 marca 1999 r., sygn. akt I PKN 607/98, OSNP 2000/8/308).

Tym samym pozwany nie miał prawnego obowiązku wskazania przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę na czas określony. Konsekwencją zaś powyższego unormowania jest z jednej strony zwolnienie pracodawcy z obowiązku podania przyczyny uzasadniającej wypowiedzenie umowy, z drugiej zaś strony bezprzedmiotowość badania w postępowaniu sądowym, czy owa przyczyna istnieje i czy jest uzasadniona, nawet jeśli pracodawca taką przyczynę wskaże w odpowiedzi na pozew. W rzeczywistości problemem niniejszej sprawy jest prawidłowość wypowiedzenia umowy o pracę. Zatem mimo, że Sąd nie bada czy wypowiedzenie jest uzasadnione, Sąd jest obowiązany zbadać czy wypowiedzenie nie narusza przepisów prawa pracy. Jednocześnie powód co sam przyznał, w chwili składania oświadczenia woli nie był chroniony przed wypowiedzeniem. Przesłanki formalne wypowiedzenia np.: z art. 39, 40 i 41 kp oraz przepisów pozakodeksowych nie zostały naruszone.

Mimo to wypowiedzenie nie jest prawidłowe.

Pozwany zastosował okres wypowiedzenia 2 tygodniowy. Żadna ze stron nie wniosła zastrzeżeń co do zastosowania tej długości okresu. Na mocy jednak cytowanego przepisu i skreślenia z dniem 22.02.2016r. art. 33kp, Sąd nie może uznać, że wypowiedzenie jest zgodne z prawem. Umknęło uwadze obu stron, że z dniem 22.02.2016r. uległy zmianie przepisy dotyczące wypowiedzania umów o pracę.

W świadectwie pracy pozwany wskazał, że umowa o pracę zawarta na czas określony pomiędzy stronami niniejszego postępowania została nawiązana w dniu 29.07.2015r. a rozwiązana w dniu 07.05.2016r. Bezsporne było, że strony łączyły dwie umowy o pracę: pierwsza na okres próbny, a druga na czas określony na łączny okres 7 miesięcy. Dotychczas wypowiedzenie umowy o pracę na czas określony wynosiło 2 tygodnie. Jednak zmieniło się to zgodnie z nowym brzmieniem przepisu art. 36 § 1 pkt 2 kp powinien zastosować okres wypowiedzenia 1 miesięczny W myśl art. 36 § 1 pkt 2 kp wprowadzonego Ustawą z dnia 25 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks pracy oraz niektórych innych ustaw, (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502 i 1662 oraz z 2015 r. poz. 1066 i 1220), okres wypowiedzenia umowy o pracę jest uzależniony od okresu zatrudnienia u danego pracodawcy i wynosi 1 miesiąc, jeżeli pracownik był zatrudniony co najmniej 6 miesięcy. Przypomnieć należy, że zgodnie z art. 14 ust. 3, cytowanej ustawy (przepisy wprowadzające), przy wypowiedzaniu umów o pracę na czas określony zawartych na okres dłuższy niż 6 miesięcy, w których przewidziano możliwość ich rozwiązania z zachowaniem 2-tygodniowego okresu wypowiedzenia, trwających w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się okresy wypowiedzenia, o których mowa w art. 36 § 1 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Pozwany niezgodnie z przewidzianym w przepisie art. 36 § 1 pkt 2 kp zastosował wypowiedzenie za okres dwóch tygodni.

W związku z nie zachowaniem przez stronę pozwaną właściwego okresu wypowiedzenia i wyznaczeniem szybszego terminu rozwiązania umowy o pracę z powodem ma on prawo do roszczenia z art. 49kp. W myśl art. 49 kp w razie zastosowania okresu wypowiedzenia krótszego niż wymagany, umowa o pracę rozwiązuje się z upływem okresu wymaganego, a pracownikowi przysługuje wynagrodzenie do czasu rozwiązania umowy o pracę. Bezsporne jest, że pozwany nie wypłacił powodowi wynagrodzenia za wymagany okres wypowiedzenia. Skoro wynagrodzenie za okres 1 miesiąca liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosiło 1960,56zł, to za 2 tygodnie połowę tej sumy- 980,28zł. Wobec powyższego na podstawie cytowanych przepisów, Sąd orzekł jak w pkt I sentencji wyroku.

W przypadku ustalenia, że wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas nie określony jest nieuzasadnione lub narusza przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę, Sąd orzeka m.in. o przywróceniu do pracy albo o odszkodowaniu (art. 45 § 1 kp). Sąd nie dokonał ustaleń opisanych tych przepisem, (zob. uwagi na wstępie rozważań), zatem w realiach niniejszej sprawy nie znajduje on zastosowania. W konsekwencji należałoby oddalić powództwo o przywrócenie do pracy i zasądzenie wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy. Skoro przywrócenie do pracy przysługuje tylko w przypadku wypowiedzenia umowy o pracę na czas nieokreślony albo rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia, zatem cofnięcie przez niego pozwu, jest zgodne z prawem i zasadami współżycia społecznego i nie narusza słusznego interesu pracownika. Podobnie jest z żądaniem 13.000zł, które powód zgłosił po otrzymaniu postanowienia o

ustaleniu wartości przedmiotu sporu, a które traktował m.in. jako odszkodowanie za czas pozostawania bez pracy. Stąd Sąd umorzył postępowaniem na podstawie art. 355 § 1 kpc w związku z art. 203 § 1, 2 i 4 kpc.

Z uwagi na zasadę odpowiedzialności za wynik postępowania z art. 98 kpc, art. 108 kpc, Sąd może zasądzić od powoda na rzecz pozwanego koszty procesu co do roszczeń cofniętych przez. Powód ma jednak trudną sytuację życiową i majątkową dlatego mimo cofnięcia pozwu dopiero na rozprawie, Sąd doszedł do przekonania, że wypadek powoda jest szczególnie uzasadniony i nie powinien on być obciążony kosztami procesu i kosztami sądowymi. Zatem na podstawie art. 102 kpc orzekł jak w pkt III sentencji wyroku.